

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: Y. R., zastoupen JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou**, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. CPR-6661/ČJ-2013-930310-V243, a rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2013, č. j. CPR-6661-1/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Žalobci **b u d e** po právní moci tohoto rozsudku **v r á c e n** z účtu soudu zaplacený soudní poplatek ve výši **3.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013, č. j. CPR-6661/ČJ-2013-930310-V243, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje (dále jen „KŘ“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2013, č. j. KRPE-24260-30/ČJ-2013-170026-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též „EU“) v délce 3 měsíců, neboť byl na území České republiky (dále též „ČR“) zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ač toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2013, č. j. CPR-6661-1/ČJ-2013-930310-V243, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí KŘ ze dne 8. 4. 2013, č. j. KRPE-24260-31/ČJ-2013-170026-SV, jímž byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stanovena povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč, neboť toto řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.

Žalobce podal proti oběma v záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jejich zrušení a též zrušení rozhodnutí KŘ pro vady řízení způsobující jejich nezákonnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

K rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013 uvedl žalobce následující žalobní body:

1.1. Správní řízení nebylo řádně zahájeno, neboť oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 3. 2013 neobsahuje řádné vymezení předmětu řízení. V oznámení je pouze obecně učiněn odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců s obecným tvrzením, že *uvedený cizinec je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání*. K vymezení předmětu řízení existuje ustálená judikatura, z níž vyplývá, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“, sp. zn. 1 Afs 58/2009 a č. j. 5 A 73/2002-34). Též dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí ze zahájení řízení vyplývat zřetelně rozsah a obsah obvinění, přičemž pojmem obvinění se rozumí i obvinění z přestupků a jiných správních deliktů. Rovněž ze Závěru č. 62 ze zasedání poradního sboru ministerstva vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007 vyplývá, že při vymezení předmětu řízení je třeba uvést, „co tvoří skutkový stav, který má být v řízení dále podroben zkoumání a právně kvalifikován, a dále o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno“. KŘ mělo v oznámení o zahájení řízení popsat skutek nezaměnitelným způsobem, aby řízení nemohlo podléhat jeho libovůli, co bude a nebude činit předmětem dokazování. Namísto konkrétního vymezení skutku je však v oznámení o zahájení řízení uveden jen obecný odkaz na zákonné ustanovení, KŘ v podstatě zúžilo předmět řízení až v odůvodnění meritorního rozhodnutí. Závěr žalovaného v tom smyslu, že žalobci muselo být zřejmé, o čem bude v řízení jednáno, je nesprávný. Žalobce měl zato, že má pracovní povolení platné pro celé území ČR. V oznámení o zahájení řízení není uvedeno, jakého skutku se žalobce dopustil, ačkoliv skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců lze naplnit celkem čtyřmi alternativami jednání. Žalobci tak bylo odepráno právo na účinnou ochranu, neboť nemohl vědět, a to ani z dalšího spisového materiálu, který obsahuje též obecný odkaz na citované zákonné ustanovení, dovodit, co mu

je kladeno za vinu. Navíc nelze přehlédnout, že žalobci přidělilo práci Družstvo BRATSTVO M. V. I., které žalobce stále považoval za zaměstnavatele, tedy nevěděl, že by porušil nějakou povinnost. Z důvodu chybějícího řádného vymezení předmětu řízení bylo správní řízení o vyhoštění zahájeno nezákonně, žalobce nemohl dostatečně hájit svá práva, neboť ke zúžení předmětu řízení došlo ze strany KŘ až v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 4. 2013, bylo tak porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, což v důsledku vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí.

1.2. Sankce správního vyhoštění je zcela nepřiměřená. Dle odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je důvodem pro vyhoštění skutečnost, že dne 26. 3. 2013 vykonával žalobce činnost na výstavbě nového oplocení v objektu firmy Auto Hybeš v obci Dřenice, okres Chrudim, ačkoliv pracovní povolení s platností od 26. 3. 2013 do 25. 9. 2013 mu bylo uděleno pro Družstvo BRATSTVO M. V. I. na práci dělníka v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce v okrese Pardubice. Z provedení dokazování však nevyplývá, že „žalobce je zaměstnán bez povolení k zaměstnání“, maximálně by bylo možné uvažovat o prokázání části jednoho pracovního dne, ne setrvalého stavu. Za těchto okolností byl dle žalobce dán prostor pro odstranění tvrdosti zákona, neboť správní vyhoštění je příliš přísné a neadekvátní. Pro případ, že by soud nepovažoval žalobu za důvodnou, navrhuje žalobce, aby podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), upustil od uložené sankce vyhoštění.

1.3. Správní orgán I. stupně se nevypořádal s žalobcovými námitkami o nedostatečném vymezení předmětu řízení, své tvrzení o tom, že zahájení řízení splňuje náležitosti, nedoložil příslušnými zákonnými ustanoveními či judikaturou, tedy jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný jeho postup potvrdil.

1.4. Účastník řízení má podle § 51 odst. 2 správního řádu právo účastnit se provádění dokazování, o vzdání se tohoto práva a jeho následcích musí být řádně poučen. KŘ se žalobce pouze dotázal, zda chce být účasten úkonů, tedy žalobce nebyl řádně poučen o důsledcích vzdání se práva. KŘ přitom vědělo, že jedná vůči účastníkovi, který je cizincem, nedokonale ovládajícím český jazyk, nikoliv v kvalitě úředního jazyka, neznalým právního prostředí ČR. I tato vada řízení způsobila výslednou nezákonnost rozhodnutí.

K rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2013 uvedl žalobce jediný žalobní bod:

2.1. Žalovaný se nevypořádal se žalobcovými námitkami ohledně formálních nedostatků rozhodnutí KŘ. Prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje řádné označení právního předpisu, o který se opírá výrok o nákladech řízení. Tento výrok měl být součástí rozhodnutí o vyhoštění, nikoliv samostatným rozhodnutím. Pokud pak samostatným rozhodnutím je, musí splňovat náležitosti stanovené správním řádem, což nesplňuje – výroková část neobsahuje předmět řízení s dostatečně určitým vymezením skutkového stavu a řízení, za které se žalobci povinnost ukládá. Rovněž odůvodnění rozhodnutí obsahuje jen obecný odkaz na § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o nákladech řízení je nezákonné. Pokud pak bude soudem zrušeno rozhodnutí o správním vyhoštění, musí být zrušeno rovněž toto rozhodnutí jako rozhodnutí související.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním doručeným soudu dne 17. 9. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, neboť obsahově byly v rámci odvolání žalobcem vzneseny tytéž námitky a žalovaný se s nimi vypořádal. Protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo, dostatečně odůvodněno a v řízení nedošlo k takovému pochybení, které by způsobilo nezákonnost rozhodnutí.

Podáním ze dne 24. 9. 2013 žalobce k žalobní argumentaci doplnil, že „přestože žalobce uvedl, že práci mu měl údajně zadávat pan B., neznámá to, že žalobce stále nepovažoval za svého zaměstnavatele Družstvo BRATSTVO M. V. I., které pro něj představuje pan T.“. Dále pak uvedl, že: „Pokud žalobce respektoval pokyn zaměstnavatele k výkonu práce v jím určeném místě a žalobce pokyn zaměstnavatele uposlechl, dal souhlas konkludentně s nastoupením pracovní cesty podle pokynu zaměstnavatele..... K výkladu pracovní cesty žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013-42. V případě žalobce došlo k dohodě o vyslání na pracovní cestu konkludentně, což současné znění zákoníku práce dovoluje.“ Toto doplnění žaloby žalobce označil za upřesnění již namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalobce výslovně podáním ze dne 11. 9. 2013 a žalovaný konkludentně, když na výzvu doručenou mu dne 28. 8. 2013 reagoval až podáním ze dne 12. 9. 2013, doručeným soudem dne 17. 9. 2013, tedy po uplynutí stanovené lhůty dvou týdnů, ačkoliv byl upozorněn, že nevyjádří-li v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s projednáním věci bez jednání souhlasí). Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 8. 8. 2013, resp. 9. 8. 2013, kdy byla rozhodnutí žalovaného vydána, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž ve vztahu ke každému z nich dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.1.

Žalobce namítá nedostatečné vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení, v němž je uveden toliko odkaz na zákonné ustanovení doplněný tvrzením, že „správní řízení ve věci správního vyhoštění se zahajuje na základě skutečnosti, že výše uvedený cizinec je na území České republiky zaměstnán bez povolení zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání“. Podle žalobce nebyl předmět řízení dostatečně konkretizován a žalobce nemohl hájit dostatečně svá práva, neboť až z meritorního rozhodnutí se dozvěděl, proč bylo řízení vedeno. Shodnou námitku vznesl žalobce i v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a žalovanému vytýká nesprávné vypořádání se s touto námitkou, kdy podle jeho názoru není správný závěr, že žalobci muselo být zřejmé, o čem je řízení vedeno.

Žalovaný se námitce nedostatečné konkretizace předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení věnoval na straně 4 napadeného rozhodnutí, přičemž soud shledává jeho úvahy a závěr, že předmět řízení byl v oznámení „dostatečně určitě identifikován tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a správní orgán I. stupně umožnil účastníkovi řízení se k takto vymezenému předmětu vyjádřit a umožnil mu učinit kroky k obraně“, správnými. Soud především odkazuje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, když i NSS tento postup aprobuje (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Dále pak soud, vzhledem k propracovanější a o některé důvody

doplňené argumentaci žalobce v žalobě, k námitce nedostatečného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení, dodává:

Ze správního spisu vyplývá, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 3. 2013 je skutečně vymezen předmět řízení způsobem uvedeným žalobcem, když následuje poučení o sankci, která žalobci hrozí (rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, a zařazení do informačního systému smluvních států až na 5 let), a dále o situaci, v níž nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života v důsledku tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění). Vzhledem k dalším okolnostem projednávané věci, které budou rozvedeny níže, má soud zato, že předmět řízení byl vymezen v oznámení ze dne 26. 3. 2013 dostatečně a žalobce nemohl mít žádnou pochybnost o tom, proč je proti němu řízení o správním vyhoštění zahajováno. Nároky kladené na správní orgány při vymezování předmětu řízení vyplývají z požadavku na účinnou ochranu práv účastníků správních řízení. Jinak řečeno, předmět řízení musí být vymezen natolik konkrétně, aby účastník řízení věděl od samého počátku, o čem je řízení vedeno, a mohl tak dostatečně hájit a prosazovat svá práva. Jak vyplývá ze správního spisu, byl tento požadavek v dané věci zcela splněn, žalobce od počátku věděl, proč s ním bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno, pro jaký jeho skutek. Žalobce byl dne 26. 3. 2013 v 9:45 hodin kontrolován hlídkou Policie ČR na stavbě v obci Dřenice v areálu firmy Auto Hybeš, přičemž nebyl schopen na výzvu předložit oprávnění k podnikání či zaměstnání, proto byl zajištěn a eskortován na odbor cizinecké policie Pardubice. K provádění tlumočnických úkonů spojených s řízením byla ustanovena tlumočnickem z jazyka ukrajinského do jazyka českého a naopak paní Anna Linhartová. Ve 14:00 hodin dne 26. 3. 2013 žalobce převzal oznámení o zahájení řízení a současně též potvrdil správnost úředního záznamu č. j. KRPE-24260-3/ČJ-2013-170026-SV a převzetí poučení. V citovaném úředním záznamu jsou popsány okolnosti zajištění, když je mimo jiné uvedeno následující: „Dne 26.03.2013 v 09:45 hodin byl hlídkou Odboru cizinecké policie kontrolován na stavbě v obci Dřenice, u firmy Auto Hybeš. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že jmenovaný cizinec má povolení k pobytu na území ČR za účelem zaměstnání s dobou platnosti od 26. 3. 2013 do 25. 9. 2013. Dále byl cizinec vyzván k předložení potřebných náležitostí pro výkon práce – Živnostenský list či Rozhodnutí úřadu práce. Z důvodu, že jmenovaný nepředložil žádné oprávnění k podnikání či zaměstnání, byl cizinec dne 26. 03. 2013 v 10.10 hod. zajištěn a byly zahájeny administrativní úkony.“ Ve 14:00 hodin pak bylo zahájeno sepisování protokolu o vyjádření žalobce. Po poučení bylo žalobci sděleno následující: „Dne 26. 03. 2013 byla hlídkou Policie České republiky provedena v obci Dřenice, v Autosalonu Hybeš, pobytová kontrola dle zákona č. 326/1999 Sb., kdy v rámci této kontroly a následným dalším šetřením bylo zjištěno, že zde vykonáváte pracovní aktivitu bez platného povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.“ V rámci vyjádření pak žalobce uvedl, že není stresován, nemá strach, poučení porozuměl, byl seznámen s předmětem své výpovědi a rozumí důvodu, pro který je s ním sepisován protokol. Dále pak obsáhle popsal své pracovní aktivity v ČR od září 2008, kdy přijel poprvé.

Je tedy zřejmé, že žalobce od počátku věděl, proč bylo vůči němu řízení o správním vyhoštění zahájeno, tedy že je to z důvodu práce bez povolení k zaměstnání, když tato práce byla zjištěna při kontrole v obci Dřenice, v Autosalonu Hybeš. Byť oznámení o zahájení řízení konkrétní informaci o kontrole neobsahuje, nezpůsobuje to jeho neurčitost, neboť ve stejnou hodinu žalobce potvrdil i úřední záznam s údaji o kontrole, a především právě po provedení této kontroly a neschopnosti předložit doklady opravňující ho k práci v Autosalonu Hybeš, v obci Dřenice, byl zajištěn a eskortován na pracoviště Policie ČR a až zde mu bylo oznámení

o zahájení řízení sděleno. Jistě si lze představit, že konkrétní údaje o kontrole mohly a měly být uvedeny v samotném oznámení o zahájení řízení, na druhou stranu jejich absenci nelze vykládat tak, že způsobuje neurčitost oznámení a v důsledku nezákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jak činí žalobce. Toto by byl přemrštěný a ryze formální výklad, zcela odhlízející od ostatních okolností (kontrola, zajištění, potvrzení správnosti úředního záznamu, atd.) a opomíjející zásadní skutečnost, že totiž cílem dostatečné konkretizace předmětu řízení je umožnění účinného hájení práv účastníkovi, kdy tento byl zcela naplněn. Ostatně i rozsudky NSS citované žalobcem počítají s upřesňováním předmětu řízení, resp. s jistým stupněm jeho neurčitosti při zahájení řízení, a posuzují dostatečnost vymezení předmětu řízení především optikou toho, zda účastník řízení věděl, o čem je řízení vedeno – viz např.: „Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí. Žalobci tedy bylo zřejmé, o čem se bude vést řízení a v něm rozhodovat, a byla mu dána možnost se k tomu vyjádřit a uplatnit svá práva,“ (rozsudek č. j. 5 A 73/2002-34) či „Pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoli zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. V daném případě nelze o nevědomosti žalobců o předmětu řízení a z toho vyplývající újmě na možnosti se v řízení účinně hájit hovořit. Žalobcům bylo zřejmé, o čem se bude řízení vést a v něm rozhodovat, a byla jim též dána možnost se k tomu vyjádřit a uplatnit svá práva. Z reakcí žalobců na obdržené oznámení o zahájení správního řízení nijak nevyplývá, že by měli jakoukoli pochybnost o tom, jaký skutek je předmětem řízení.“ (rozsudek č. j. 1 Afs 58/2009-541). Soud tedy uzavírá, že žalobní bod ad 1.1. shledal nedůvodným.

Ad 1.2.

Žalobci byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce tří měsíců, když podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců lze v případě výkonu práce bez povolení k zaměstnání tuto dobu stanovit až v délce pěti let. Správní orgán I. stupně při stanovení doby vzal v úvahu délku žalobcova oprávněného pobytu na území ČR, dobu, po kterou vykonával pracovní činnost bez povolení, skutečnost, že se jedná o velmi závažné porušení zákona o pobytu cizinců i zákonů dalších, především v oblasti pracovněprávních vztahů, a dále, že jediný důvod, který žalobce uvedl jako bránící mu v návratu domů, byl finanční (snaha vydělat peníze). Soud na uložené sankci neshledává nic nepřiměřeného, naopak ji považuje za adekvátní všem okolnostem projednávané věci. Pouhý fakt, že žalobce byl kontrolován hned první den práce bez povolení, nepřiměřenost nezpůsobuje, zvláště když sám žalobce se v rámci vyjádření dne 26. 3. 2013 zachyceného do protokolu vyslovil tak, že se mělo jednat o práci na pár dní, resp. že neví, jak dlouho měl na stavbě pracovat, a současně se vyslovil tak, že neměl v úmyslu žádat o nové povolení k zaměstnání.

Sankce tří měsíců není zcela zjevně nepřiměřená, nijak nevybočuje, je podložena úvahami správního orgánu I. stupně, na základě nichž k délce doby dospěl, a tedy nejsou dány ani důvody pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. K tomu lze příkladmo poukázat na rozsudek NSS č. j. 7 As 22/2012-23, podle něhož: „Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.)

není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“

Soud tedy uzavírá, že ani bod ad 1.2. neshledal důvodným.

Ad 1.3.

Na žalobcovu námitku nedostatečného vymezení předmětu řízení reagoval správní orgán I. stupně na poslední straně svého rozhodnutí tak, že uvedl, že se námitkou řádně zabýval, neshledal důvod pro navrhované zastavení řízení, oznámení o zahájení řízení splňuje veškeré náležitosti a nebyl shledán důvod pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně se tedy s námitkou, byť velmi stručně, vypořádal, je zřejmé, jaký postoj k ní zaujal, resp. že ji vyhodnotil jako nedůvodnou, když oznámení o zahájení řízení obsahuje podle něj veškeré náležitosti. Neuvedení příslušných zákonných ustanovení či judikatury není důvodem pro hodnocení rozhodnutí jako nepřezkoumatelného, ostatně ani sám žalobce při vznesení námítky dne 8. 4. 2013 necítoval konkrétní judikaturu, v převážné části námítky pak uváděl obecné závěry ohledně vymezení předmětu řízení (např. „musí být označen nezaměnitelným způsobem“ či „identifikován dostatečně určitě“), jediným konkrétním tvrzením bylo, že oznámení o zahájení řízení neobsahuje „skutkové vyličení jednání účastníka včetně časového zařazení takového jednání, řízení o vyhoštění tak nebylo zahájeno v souladu se zákonem a v takovém řízení nelze vydat rozhodnutí ve věci samé“. Reakce prvoinstančního orgánu na námitku je dostačující, tuto je nutno vnímat v kontextu celého odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. V něm správní orgán I. stupně detailně popsal průběh řízení, uvedl skutková zjištění plynoucí z jednotlivých podkladů a z rozhodnutí tak zcela zřetelně vyplývá, že žalobce nebyl v nejistotě ohledně předmětu řízení, resp. že od počátku věděl, čeho se řízení týká, a rovněž se řízení aktivně účastnil, včetně podání vyjádření. Žalovaný se namítanému nedostatečnému vymezení předmětu řízení věnoval poměrně obsáhle, jak již bylo uvedeno v argumentaci k žalobnímu bodu ad 1.1., a podrobně odůvodnil, proč shledal závěry správního orgánu I. stupně o dostatečném vymezení předmětu řízení správnými.

I žalobní bod 1.3. soud shledal nedůvodným.

Ad 1.4.

Žalobci byla v rámci jeho vyjádření dne 26. 3. 2013 položena tato otázka: „Správní orgán si bude v zájmu řádného zjištění skutečností, o kterých není pochyb, zajišťovat zejména výslechy dalších osob, jakožto svědků. Chcete být přítomen těmto úkonům?“ Žalobce odpověděl: „Ne, nechci,“ a to za situace, kdy byla přítomna tlumočnice z jazyka ukrajinského do jazyka českého, po několikerém poučení o právech a povinnostech, včetně poučení o tom, že má právo nechat se zastupovat na základě plné moci, kdy tohoto práva nevyužil. Není tedy pravdou, že by žalobce byl jako cizinec, neznalý českého jazyka, v nevýhodné pozici. Jeho práva byla řádně správními orgány hájena, žalobci byl ustanoven neprodleně tlumočnick, rovněž mu bylo opakovaně poskytnuto, vedle poučení dalších, poučení o možnosti právního zastoupení. Dotaz ohledně přítomnosti u dalších úkonů byl formulován stručně a srozumitelně, a pokud žalobce na svou přítomnost rezignoval, šlo o jeho rozhodnutí, které musely správní orgány respektovat. Žalobce musel vědět, na co je tázán, a při odmítnutí účasti při dalších úkonech mu muselo být zřejmé, že tak přichází v případě výslechů o možnost vyslychané osobě položit vlastní otázky. Po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby vedle poučení o procesních právech a povinnostech ještě detailně rozebíraly každé právní

ustanovení řízení se týkající. Žalobci navíc byla dána před vydáním rozhodnutí možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Učinil tak prostřednictvím zvoleného zástupce dne 8. 4. 2013, přičemž jeho jedinou námitkou byla nedostatečnost vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení. Tedy ani jeho zástupce neshledal v provádění dokazování v nepřítomnosti žalobce problém, proti tomuto nic nenamítal. I žalobní bod 1.4. tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 2.1.

Zcela shodnou námitku žalobce vznesl v odvolání a v žalobě žalovanému pouze vytknul nedostatečné vypořádání se s ní. Soud se tedy musel zaměřit na to, zda žalovaný na odvolací námitku reagoval a jakým způsobem. V případě, že by se žalovaný opomněl s námitkou vypořádat, způsobilo by to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Pokud pak svůj názor na námitku uvedl, musí být zkoumána zákonnost jeho argumentace, přičemž činnost žalovaného nemůže soud při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může soud korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Žalovaný na žalobcovu námitku reagoval na stranách 2 a 3 rozhodnutí ze dne 9. 8. 2013, přičemž jeho argumentace je správná, v souladu se zákonem, dostatečně podrobná a přesvědčivá, obsahuje odkazy na konkrétní právní úpravu, podle níž byla žalobci povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč uložena, a soud se s ní zcela ztotožňuje a v souladu s judikaturou NSS (viz odkaz u ad 1.1.) na ni odkazuje. Není pravdou, že by žalovaný na námitku nedostatku náležitostí rozhodnutí nereagoval, naopak osvětlil, proč považuje prvoinstanční rozhodnutí za zákonné. Správně zdůraznil, že žalobci byla prokázána práce bez povolení k zaměstnání (konkretizoval práci, při níž byl žalobce kontrolován a nebyl schopen příslušné povolení předložit), a že povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou mu musela být prvoinstančním rozhodnutím uložena.

Tedy i tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Pokud se týká žalobcova dodatečného (podání ze dne 24. 9. 2013) tvrzení o tom, že jeho přítomnost a práce v obci Dřenice byla pracovní cestou, nemohl k němu soud přihlížet, neboť bylo vzneseno až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Toto tvrzení rozhodně nelze považovat za rozvedení žalobní námitky týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o zcela novou argumentaci, která nezazněla ani v průběhu řízení o správním vyhoštění, ani v žalobě. I kdyby však soud tuto námitku věcně hodnotil, shledal by ji nedůvodnou, neboť pro pracovní cestu neschází ani jeden z podkladů ve správním spise. Žalobcovo vyjádření ze dne 26. 3. 2013 je s tvrzením o pracovní cestě zcela v rozporu, neboť žalobce uvedl, že si práci ve Dřenicích sehnal sám, přes kamaráda S. T., chtěl zde pracovat jako brigádník pár dní a pak se vrátit do práce pro pana I. T. z Družstva BRATSTVO M. V. I., pro které měl pracovní povolení. Mezi podklady není žádný, který by svědčil o vztahu mezi citovaným družstvem a firmou Auto Hybeš, rovněž zde není založen žádný cestovní příkaz pro žalobce. Rozsudek č. j. 1 As 67/2013-42 žalobcem citovaný není na projednávanou

věc použitelný, neboť v jím řešené věci šlo jednoznačně o pracovní cestu, podloženou listinami.

Soud tedy uzavírá, že žalobní námitky shledal nedůvodnými, proto postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SP“), je cizinec v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění osvobozen od soudního poplatku. Žalobce současně s podáním žaloby zaplatil v kolcích soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, ač byl od jeho placení osvobozen. Soud proto postupoval podle § 10 odst. 1 zákona o SP a výrokem III. rozsudku rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč žalobci, neboť žalobce k jeho placení nebyl povinen.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. září 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová